

PROPLETENÉ OSUDY

Duncan Waugh, překlad: Honza Skýpala

Rippa se znepokojeně podíval na působivé sochy, které lemovaly chodbu, již se on a jeho kumpáni ubírali. Podivné nečitelné výrazy na ně shora shlížely a on pocítil závan úzkosti uvnitř sebe, úzkosti tak silné, že dokonce i jeho vlk skrčil svůj zjizvený čumák. Pokud existovala nějaká věc, kterou se za svůj krátký a divoký život naučil, pak že úplně každý se vždy snažil vyžrát na všechny ostatní. Otočil se v sedle a zadíval se na své dva druhy, kteří kousek za ním jeli na svých vlčích, a uvažoval o svém postavení.

Zdravá míra paranoie byla v jeho očích nezbytným nástrojem přežití a nikdy nebylo rozumné spoléhat se příliš na věrnost svých druhů. Ostatně to bylo i důvodem, jak se v těchto zapovězených místech ocitli, plahočice se v hlubinách pod horou.

Byl to perfektní plán: chytit gitlorda Skraggla nepřipraveného po jeho večerním hodování, když by to nejméně očekával, a o okamžik později by Rippa již sám byl gitlordem celého klanu. Ale nevyšlo to, nějaký podvratácký zrádce zatoužil po přízni starého gita a tak se stalo, že Rippa byl vyhnán z klanu a nyní obtížně přežíval s dvěma komplici po boku.

Rippa nebyl blázen a moc dobře si uvědomoval, že ještě může získat místo svého bývalého pána. Samozřejmě, bylo to teď mnohem obtížnější, když přišel o okamžik překvapení, ale na druhé straně věděl o něčem, co nikdo jiný neznal. O nástroji, který by se stal klíčem k jeho slavnému nástupnictví a který ležel pohřben někde v těchto prokletých síních. Neuměl to vysvětlit, ale po týdny se mu zjevovaly představy úžasné zbraně, čepele tak mocné, že by všichni padli na kolena před tím, kdo by ji držel v ruce.

Nejprve se trochu pohádali, ale nakonec Rippa dokázal přesvědčit své kumpány, aby ho následovali do labyrintu tunelů. Už to ale bylo několik dní, co se vydali na tuto výpravu a on začal cítit, jak v jeho družích začíná růst odpor. Mumlali si něco mezi sebou a čím dále častěji se na něj nevrle dívali. Taký měl podezření, že minulou noc někdo úmyslně přemístil jeho ranec s věcmi do vlčích výkalů, zatímco spal.

Věděl až příliš dobře, jaké zlé věci se mohou stát bossovi, který ztratil respekt svých podřízených. Poslední dobou již raději usínal s dýkou v ruce, aby byl připraven, kdyby některý z jeho druhů hodlal převzít iniciativu.

Ale přes všechny útrapy cítil, že jsou již velmi blízko. Jeho vize byly nyní mnohem silnější, než před výpravou pod zemský povrch. Rippa věděl, že jakmile sevře svými spáry mocnou zbraň, bude se moct vrátit ke svému klanu a obtloustlý starý lord zaplatí za všechnu nespravedlnost, které se Rippovi dostalo během vyhnanství.

Zatímco stopařka Valreek prozkoumávala cestu na příští den, zbytek malé družiny vévody Crakmarrowa rozbíjel tábor k přenocování. Sám vévoda stál stranou a zvažoval důležitost úkolu, který před ním ležel. Všichni složili přísahu, již dávno, že budou chránit lid před hrůzami, které přebývaly v těchto nechutných končinách. Mimo bezpečí citadely a přilehlých tvrzí cíhaly monstrózní stvůry a Hlídka měla za úkol ochranu před nimi. Přesto přese všechno, navzdory úsilí vévody a jeho věrných, útoky na lid neustále rostly a to jak množstvím, tak závažností. Čím dál více sedláků a poddaných bylo zabito nebo úplně zmizelo.

Jeho pán, král Gorfang, osobně vévodu zaúkoloval, aby našel zdroj tohoto násilí a vymazal ho ze světa. Ale cesty byly nebezpečné a bylo nemožné narazit na nějakou čerstvou stopu. Vždy, když se dozvěděli o nějakém útoku, dorazili Crakmarrow a jeho družina příliš pozdě na to, aby mohli pomoci, a to se samozřejmě podepisovalo na morálce jeho bojovníků.

Poslední masakr byl obzvláště znepokojivý, neboť bylo zjevné, že útočníci se krmili zbytky mrtvých a umírajících, nevázaně se oddávali obžerství. Crakmarrowi se při pomyslení na něco takového zvedal žaludek, ale poslední útok přeci jen naznačil, kdo by mohl za tím vším stát. Tak hrůzný čin mohl být spáchán jedině někým, kdo postrádá veškerou morálku a slušnost.

A tak se se svými muži vydal směrem k hoře a byl si jistý, že zde vystopuje bandu troggothů. Jak projížděli usedlostmi na své cestě, bylo zjevné, že čím blíže velikánu, tím byl život ničivější. Lidé byli tak vystrašení z hrůz, které zde působily, že utíkali i před ním a jeho družinou, barikádovali se ve svých domovech a obávali se o své životy.

Šlechtic pokynul hlavou, když se obrátil ke své družině. Bylo zřejmé, že bude trvat dlouho, než se podaří znovu vybudovat důvěru v těchto krajích sužovaných bestiálními stvůrami. Ale ve svém srdci věděl, že pod moudrým Gorfangovým kralováním bude kraj jednou opět bezpečný. Pod ochranou bdělé Hlídky, která bude dohlížet na bezpečí obyvatelstva, a pod vládou velkého krále, se prosperita s slušností opět vrátí do těchto zemí.

Nicméně do té doby budou on a jeho druzi putovat tímto nemocným krajem a bojem chránit vše, co je dobré a spořádané. Crakmarrow pohlédl na svou skupinu bojovníků, která se mu již stala rodinou. Skryli se ve tmě, jejich pozice byla riskantní pro rozdělování ohně. Snažil se skrýt opovření, když se jeho muži bez slušných způsobů zakousli do masa, které si přivezli s sebou; ale dnešní večer neseděli u hodovního stolu a slušné vychování si mohlo pro jednou dát přestávku ve stínu mohutné hory.

Ponechal své muže večeřet a sám se vydal po lesní cestičce, až došel k velké jeskyni, jejíž vysoký strop se ztrácel ve výškách a působil příjemněji než úzkost tunelů. Popotáhl stojatý suchý vzduch. Někde zde přebývala monstra, dravci, kteří útočili na slabé a bezbranné. Vnitřnosti se mu sevřely pomyšlením na tyto odporné stvůry a jak zvrácené musí být jejich duše, tedy jestli vůbec nějaké mají. Crakmarrow již strážil tyto končiny mnoho let, strážil svůj lid před tím, co se skrývalo a cíhalo v temnotách a slíbil sám sobě, že tentokrát neselže.

Čím hlouběji se dostávali do stíněných síní hory, tím více si Rippa i jeho druzi uvědomovali sílící zápach smrti a rozkladu. Boss cítil, jak mu stékají horké kapičky potu po zádech a působila na něj čím dál větší úzkost. Každou chvíli zaslechli zvuky, jak nějakí další dobrodruzi narazili na jiné a zvuk řinčících zbraní se ozvěnou rozléhal kroutícími se chodbami.

Jeho malá skupina se již tak dlouho motala na své cestě, že Rippa pochyboval, jestli dokáží vystopovat cestu zpátky, a tak nezbývalo, než pokračovat dále. Vlci čím dál častěji vrčeli odporem, jako by mohli cítit nečistý závan ve vzduchu a bylo zapotřebí častějších fyzických povelů, aby poslušně postupovali dále.

Právě když začal pochybovat, jestli vůbec někdy najdou správnou cestu tímto obrovským bludištěm, chodba před nimi se rozestoupila do obří jeskynní sluje. A tam, na vrcholu hromady tlejících mrtvých těl, zabořena do zad nějakého dávno zapomenutého nešťastníka, třeptala se odměna, kterou hledal, kterou vídal ve svých snech. Bez rozmyslu Rippa pobídl svého vlka kupředu, pelášil doprostřed síně, veškerá jeho pozornost soustředěna na získání spásy, která se nacházela přímo před ním.

Nebylo pro ně těžké sledovat stopy jejich kořisti, nicméně bojovníci Hlídky si udržovali odstup, aby nebyli spatřeni. Nebylo by rozumné rozpoutat boj proti tak velké stvůře ve stíněných chodbách, rozhodli se získat více času a připravit si ten nejlepší okamžik k útoku. Nakonec, po obzvláště dlouhém úseku se chodba otevřela do prostorné jeskyně a Crakmarrow posunkem naznačil svým mužům, aby se rozdělili a potichu vnikli podél okrajů do malého ústí.

To místo bylo zjevně doupětem těchto ukrutných stvůr — byly zde hromady mršínového masa a po podlaze se válely odhozené napůl sežrané mrtvoly. Pouhý pohled na něco takového vyvolával odporné pocity, ale vévoda pobízel svou družinu v postupu dále a koncentrovat se na to, co se nacházelo před nimi. Troggothi se prohrabovali haldou mrtvých těl, evidentně lačni ukojit svou chuť na čerstvé maso. Bojovníci se urychleně stáhli do stínů a zákoutí, když se jedno z monster s překvapivou rychlostí otočilo a málem je zahlédlo.

Ze své pozice Crakmarrow viděl, jak jeho družina postupuje ke stvůrám a využívá terénu i hromad mrtvol jako krytu k tomu, aby se bojovníci nepozorováni dostali co nejbližší ke svým cílům. Vévoda dýchal zhluboka a uklidňoval své nervy při čekání na to, až nejbližší troggoth bude otočen úplně zády k němu. Svíral svou halapartnu a připravoval se na přicházející boj.

Rippa poklekl na hromadě mrtvých těl, jeho vlk se škrábal po zbytcích kostí a masa, které leželo kolem. Skřet zůstal naprosto klidný, jeho mysl soustředěná na robustní čepel, kterou svíral svými vychrtlými dlaněmi. Povrch zbraně, hladoučkový a nepoškozený, byl v příkrém kontrastu se surovou divokostí veškerého okolí a Rippa přemýšlel, jak se sem taková věc mohla dostat.

Toto byl jeho osud, tím si nyní byl jistý. Vše vedlo k tomuto okamžiku a nyní se budou věci odvíjet už v jeho prospěch. Promáchnul zbraní a ucítil podivné síly, které se uvolnily z obsidiánově zbarveného kovu, jeho temnota vytvářela podivně ostré odlesky v jantarově zbarveném přítmí. Pár dalších cvičných seků a skřet cítil, že tato zbraň vůbec nepatří do tohoto světa, její lehkost neodpovídala masivní velikosti, jakou měla.

Rippa byl tak okouzlen svým nově získaným majetkem, že si vůbec nevšiml toho, co se děje kolem. Když přešel prsty po ostří čepel, tak by přísahal, že cítil vibrace chladné oceli na své kůži, až se mu zježily chlupy na hřbetu. Byl naprosto pohlcen představou triumfálního návratu ke svému klanu, on na svém vlku za měsíčního svitu zaútočí na Skraggla a jeho přísluhovače a tento meč mu pomůže zkrátit jejich životy.

Z ničeho nic, jako by se to zjevilo odnikud, něco se hned vedle něj pohnulo. Překvapením vykřikl a zjistil, že zírá do šklebícího se chřtánu podvyživeného ghúla, který se právě dostal na vrchol hromady mrtvol. Stvůra na něho dýchla a Rippa leknutím málem spadl na zadek, na poslední chvíli se zachytil a máchl ostrím, které držel v ruce. Zbraň v okamžiku, kdy se dotkla nepřítele, zazářila oranžovým plamenem a projela jeho masem a kostmi s takovou lehkostí, že kanibalistická stvůra padla na bok a svíjela se v bolesti.

Rippa rychle zhodnotil scénu okolo sebe. Jeho druzi, zalarmováni tím, co se stalo nahoře, přestali s rabováním a když si všimli dalších stvůr pohybujících se ve stínech, sáhli po zbraních. Panika se jim leskla v očích. Početně nestálo štěstí na jejich straně a Rippa byl dostatečně chytrý, aby věděl, že se nesmí nechat obklíčit. Vrhel se ke svému vlkovi, který zlostně vrčel u nejbližšího sloupu.

Rippa se vyhoupl na jeho záda a divoce sevřel srst, aby zakřičel na své společníky: „Utíkejte! Utíkejte, hned!“

Aniž by se ohlédl, zda jeho rozkaz následují, vrhl se k nejbližšímu vstupu do labyrintu chodeb, zoufale se snažice zvětšit vzdálenost mezi sebou a jakýmikoliv obyvateli těchto temných prostor.

Vévoda Crakmarrow viděl, jak Gristlewel, jeden z jeho mužů, byl sejmuto přímo před jeho očima, zranění bylo zjevně smrtelné. Na chvíli zalítoval smrti svého chrabrého šampióna, ale když viděl, jak se jeho kořist snaží uniknout, věděl, že je čas jednat. Nebyl překvapen tím, že se protivník snaží utéct; takto odporní chamtivci se málokdy postavili k čestnému boji.

Sundal jim čepičky a vypustil své letce. Tito věrní dravci se okamžitě rozletěli, mrštně lemovali pobožené sochy a kamenné sloupy, které byly posety po jeskyni. Vévoda byl ohromen pýchou, jak okamžitě rozeznali prchající monstra a vrhly se zabránit jejich útěku.

Spatřil, jak po straně další z jeho věrných padl, z jeho těla trčely šípy nějakého neznámého střelce. Tato prokletá místa byla plná dobrodruhů a vyvrhelů a nebylo by divu, kdyby řinčení bitvy přilákalo někoho dalšího. Ale jeho hlavní cíl byl blízko, šlechtic neměl čas zabývat se nějakou podružností, ty stvůry nesměly uniknout. Kdo ví, kolik dalších hrůz by způsobily nevinným životům.

Zvolal na zbytek své družiny, přikázal jim vyrazit vpřed: „Vrhněte se na ně, mí bratři, naše hodina udeřila a pomsta bude sladká! Nenechte je utéci!“

Následujíc křik svých loveckých ptáků, vévoda Crakmarrow se vrhl do kamenné chodby za tím, co považoval za troggothího vůdce, odhodlán tu ohavnou věc dostat stůj co stůj.

Rippa panikařil. Ztratil veškerý smysl orientace a hnal se bez rozmyslu chodbami a tunely, kterými byl vnitřek hory protkán. A aby bylo vše ještě horší, slyšel, jak se blíží ty okřídlené noční můry a každý okamžik ho dostihnou.

Zatáhl vlkovi za srst, aby ho zastavil, a zvíře mrzutě poslechlo. Rippa se na jeho hřbetu postavil a snažil se zaslechnout nějakou známku toho, odkud se jeho pronásledovatelé objeví. Ale v takto propojených

chodbách a šachtách bylo nemožné rozeznat, co je původní zvuk a co ozvěna.

Když už to Rippa chtěl vzdát, najednou ucítil ostrou zubatou bolest ve svém pravém rameni. Okamžitě spadl ze svého vlka. Dopadl do kamenité suti a cítil obrovskou tíži, která ho tiskla k zemi. Jen díky útoku svého vlka na útočníka se dokázal konečně vymanit ze sevření.

Když se ohlédl za sebe, spatřil vysokého neupraveného ghúla, kterého vlčí útok odhodil na stěnu tunelu. Ale hned v následujícím okamžiku se shora na jeho hlavu snesli tři zatracení netopýři. Snažil se máchnout rukou s mečem, aby ty létající démony zahnal, ale když ruku zvedl na úroveň svého pasu, bodavá bolest v horní polovině zad a v rameni ho přinutila vykřiknout utrpením a on se zhroutil na zem, přičemž upustil tu hodnotnou zbraň, kvůli které se na celou tuto výpravu vydal.

I když se jeho končetiny zmítaly bolestí, Rippa se ještě jednou pokusil vzít upadlou zbraň, ale ve stejný okamžik se mu před očima objevila ta ghúlí zrůda a odkopla meč z dosahu. Skřet pohlédl na padlé tělo svého vlka, jeho mohutná psí šelma ležela na boku, s hlubokými ranami a ztěžka oddechovala. Pak pohlédl vzhůru a to poslední, co Rippa Narkbad uviděl, byla halapartna ghúlího vůdce, která ho poslala do temnoty.

Jeho mysl byla zamlžená a zdálo se, že ho končetiny úplně neposlouchají, alespoň ne na první povel. Potom skřet ucítil pronikavou bolest, jak se něco přiblížilo a zakouslo. Když se probral z šoku, zjistil, že leží v jakési podzemní kobce, která působí podivně povědomě z důvodu, který nedokázal určit. Nad ním se tyčil jeho věrný vlk.

Plácnul zvíře, aby uhnulo, a vlk se s vrčením odebral, když zjistil, že přišel o večeři. Jak se mu obnovovaly smysly, Rippa se prohrabával vzpomínkami, které byly plné podivných představ a pocitů. Ale rozhodně si pamatoval, že umíral, tím si byl jistý. Přesto přese všechno ale byl zde, zjevně živý.

Neuměl to vysvětlit, nedokázal to ani pochopit. Ale jednou věcí si Rippa byl jistý: dokud bude žít Skraggle, bude tam i ta zbraň.